

бытия, приподнимать завесу над тайной человека и его существования.

Применимо к Раскольникову также и понятие самотворчества (двойной бунт человеческой личности против укоренения в «Мать-Природу» и против укоренения в «другую природу», культуру, социум) Он, подобно птенцу, выпавшему из гнезда, остается без прикрытия, лишается психологической защищенности, становится беззащитным как перед внешним миром, так и перед злом собственной глубинной природы.

«Преступление и наказание» - это ответ Достоевского на господствующие нигилистические настроения и экзистенциализм (начавшийся с Ницше и его заявления "Gott ist tot"). Достоевский видит только один выход из сложившейся ситуации – это возвращение к Богу, соблюдение христианских принципов (любви к ближнему, помощи страждущему и т.д.) и почитание Библии. Но к вопросам смирения и страдания он подходит не с традиционной стороны. С позиции христианства смирение и страдание – это единственное, что остается человеку в этом мире. Я смиряюсь и страдаю - это мое жизненное кредо, я не могу претендовать на большее. Но для Достоевского смирение и страдание - противоположные понятия: если я смиряюсь и принимаю жизнь такой, какая она есть, то от чего тогда буду я страдать? Страдание – это неотъемлемый атрибут жизни, неотъемлемый атрибут борьбы за право по Достоевскому, но только через страдания можно обрести лучшую жизнь.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ І БОЛОНСЬКИЙ ПРОЦЕС

Доп. -Талан О., ЕМ-52

Наук. кер. – ст. викл. Опанасюк В.В.

Сучасний світ дедалі більше глобалізується. Народи й держави, як ніколи раніше, змінюються і стають все більш інтернаціональнішими. Ефективно діють союзи та політичні блоки: ООН, НАТО, ЄС, СНД, хоча остання організація і не зовсім успішна. Гіпотетично так відбувається тому, що країни,

які входять до СНД, ще не втратили культурні та моральні цінності, на відміну від Західноєвропейських держав, що так успішно глобалізуються, бо їхні моральні здобутки майже поглинуті матеріальними.

Життя не стоїть на місці. За останні століття відбулися і зараз відбуваються глобальні зміни. Саме знання сприяють утвердженню науково-інформаційних технологій у виробництві та різноманітній людській життєдіяльності. Бути вилученим з цього процесу означає для держави опинитися на узбіччі прогресу. Життя примушує нашу країну вдаватися до радикальних кроків у сфері освіти.

Проблема переходу до єдиних стандартів у системі освіти стає дедалі актуальнішою у зв'язку з приєднанням України до Болонської конвенції. У теперішній час розгорнуто серйозну дискусію у наукових колах та ЗМІ щодо єдиних стандартів освіти.

Значна частина політиків та вчених впевнені, що в нинішню епоху глобалізації необхідно прагнути до максимальної сумісності систем вищих навчальних закладів. Це дозволить усім учасникам процесу в повній мірі скористатися перевагами культурної розмаїтості та розходжень у традиціях дослідження й викладання, неухильно підвищувати якість, полегшити мобільність студентів і забезпечити молодь повсюдно визнаними кваліфікаціями. В основі Болонського процесу лежать ті ж цінності, що й в основі більш широких процесів європейської інтеграції, а саме матеріальна користь.

Проте ряд політиків вважають, що їм не підходить цей метод для досягнення своїх цілей. Навпаки, у специфічних європейських умовах він приведе до небажаних результатів, особливо в області культури, освіти, досліджень. Протягом багатьох століть європейські країни були роз'єднані й ворожі один одному, що багато в чому обумовило культурні, релігійні та лінгвістичні розходження. У даний час держави Європи визнають окремі загальні риси, але при цьому вони приймають культурну розмаїтість як даність і вважають його перевагою. Триває пошук різних форм інтеграції.

Таким чином, ми приходимо до складної дилеми: як сполучити інтеграцію, що у даний час абсолютно необхідна, з величезною розмаїтістю систем, норм, символів, змісту, що склалися в державах (особливо в області культури й освіти)?

І друге: якому ризику піддасть процеси інтеграції вимога про однозначну гармонізацію всіх перерахованих вище параметрів?

У процесі створення європейського простору вищої освіти стало ясно, що визначені питання однозначно залежать від суспільства.

Виникає ще одна проблема. У Болонській декларації написано, що всі держави-учасниці повинні досягти європейських стандартів освіти. Але які це стандарти? Насамперед слід зазначити, що єдиної західної системи освіти не існує, у рамках Болонського угоди тільки поставлена задача її створення. Причому в документах постійно підкреслюється, що законодавчі акти, підписані в рамках ЄС, визнаються і реалізуються державами-членами тільки за умови, що пріоритетними залишаються національні інтереси окремо взятої, конкретної держави. А яка держава не хоче, щоб її система освіти не претендувати на статус пріоритетної? Та жодної. Україна буде, звичайно, використовувати найкращий досвід, але рівнятися на якусь окрему державу не повинна.

Таким чином, акцент на індивідуальний підхід та посилення європейського спрямування освіти не повинні руйнувати позитивні надбання, які накопичені у традиціях української системи освіти. Власне, європейський освітній простір з самого початку формувався у контексті взаємодії національних моделей освіти, а сам Болонський процес якраз і націлений на підтримку і розвиток національних освітніх традицій з тим, щоб використовувати їхній потенціал у творенні спільного європейського освітнього простору і не дати національним системам освіти перетворитися на маргіальну організаційну структуру. Тому не варто в екстатичному пориві прагнути за рахунок руйнування національних здобутків робити

себе найрадикальнішими з усіх європейців, бо це не буде сприйнято в самій Європі.

Хотілося б зауважити, що процес інтеграції світового співтовариства неминучий і побоювання, що Україна стане постачальником дешевої робочої сили, людських ресурсів на Захід, скоріше реалізуються в тому випадку, якщо Україна буде дотримувати принципу відособленості своєї освітньої системи. Також потрібно підкреслити, що входження в Болонський процес, в інтеграційні процеси світового співтовариства не повинне обмежуватися тільки сферою освіти.

ПРОЯВЛЕНИЕ ГЕНДЕРА В СЛЕНГЕ

Докл. – Попова К., ПР-41

Науч. рук. – доц. Козинцева Т.А.

Сленг или же молодежный жаргон принадлежит к стилистически и эмоционально окрашенной лексике, которая активно используется молодежью в процессе общения. Он характеризуется емкостью и многозначностью слов.

Понятие сленг возникло в 60е годы в США на волне движения хиппи, выступавших за свободу личности, демократизацию и отказ от старых идеалов и мещанской морали.

Сексуальная революция, демократизация общества, упрощение общения повлекли за собой упрощение языка. Теперь слово несло, прежде всего, эмоции, выражало чувства говорящего. Из словаря хиппи сленг медленно интегрировался в языки других народов, этому способствовало в частности то, что английский стал международным языком.

Изучение сленга является важным и актуальным, так как, анализируя «язык молодежи», в котором отражаются ее идеалы, можно сделать прогноз или хотя бы наметить основные тенденции развития общества, которое формируется в данный момент.

Большинство слов заимствованы из английского языка, поэтому среднего или мужского рода, скорее всего это связано с